

Nødhjelp til enkeltmennesker

Partnersblad vår 2017

TUSEN TAKK!

Det er noen fantastiske barn i Norge som har et stort hjerte for barn i andre land, og som gjør en viktig innsats for å hjelpe disse barna. Vi vil gjerne vise fram de som gjør en ekstra innsats. Send gjerne bilde og tekst til info@partnersnorge.no dersom du kjenner noen som gjør en innsats for Partners sitt arbeid, og vi vil presentere disse i bladet eller gjennom andre kanaler.

Holmen-barna

Rakel (15), Nora (13), Kristian (13), Halvor (10), Tuva (12), André (12), Peder (7) og Andrea (9) har to år på rad besøkt bestemor Bjørg i før-julstiden. Her har de hatt bakeverksted, laget god mat, pepperkaker og underholdning. Når foreldrene kommer for å hente barna neste dag, må de "kjøpe ut" barna sine. Da har de underholdning for foreldre, tanter og onkler som også kjøper lodd og kaffe. Barna fortelle da om arbeidet pengene skal gå til. Tusen takk for innsatsen!

Magnus og Andreas

Disse tøffe brødrene på 12 og 14 år fra Frosta fikk høre om barna i Aleppo og bestemte seg for å gjøre noe! Dermed solgte de skjortene sine til inntekt for nødhjelp i Syria. Wow - tusen takk!

Lily Odea

Dette er Lily Odea (5). Før jul satte hun opp et salgsbord i bestefar Hattrems fotostudio på Levanger. Der solgte hun armbånd til inntekt for skolebarn i Myanmar. Tusen takk for innsatsen!

Tre søstre fra Kristiansand

Maria (12), Christina (10) og Sunniva (8) har engasjert seg for barna i Myanmar, og solgt armbånd til inntekt for utdanning. Kjempeflott innsats!

Casper og Robin

Brødrene Casper (14) og Robin (12) fra Frosta har gjort en stor innsats med å selge saft, lodd til sommerlotteri, armbånd for utdanning og fortalt mange om Partners sitt arbeid. To flotte gutter som har gjort mye for Partners – og som vi setter stor pris på!

ORD FRA DAGLIG LEDER

Partners Norge er ett av kontorene som utgjør den internasjonale organisasjonen *Partners Relief & Development*. Det er et mylder av mennesker med ulike oppgaver i 6 forskjellige land. En gang i året samles alle og det kommuniseres på mange ulike språk. En ting vi har felles, er at vi alle jobber for *Frie, fullverdige liv for barn som er ofre for konflikt og undertrykkelse*. Vi møtes for å oppmuntre hverandre, få en pause fra en travel hverdag og bli minnet på at alle oppgaver er viktige.

Vi er stolte av prosjektene våre. Vi er stolte av de lokale samarbeidspartnere, og den jobben som gjøres for at hjelpen skal nå frem til de som trenger det mest. Vi er stolte av givne våre. Uten deg som støtter arbeidet vårt, kunne ingen fått til noe. Av de mange prosjektene som Partners driver, kan pengene vi samler inn til Partners Norge i 2017 gå til disse prosjektene:

Nødhjelp til Syria. I desember dro Oddny Gumaer, grunnlegger av Partners, til Syria. Lidelsene og behovene er enorme. På s. 4 kan du lese om Oddnys tanker etter besøket i Aleppo.

Nødhjelp til Rohingyafolket. 94.000 mennesker fra minoritetsgruppen Rohingya er internt fordrevne i delstaten Rakhine. I artikkelen "Å leve uten rettigheter" kan du lese mer om Partners sitt arbeid der.

Omsorg og utdanning til barn på flukt. På skolehjem får barn mulighet til å gå på skole, og bli tatt vare på av trygge voksne. I dag støtter vi 11 slike hjem hvor omkring 600 barn blir tatt vare på av 40 voksne.

Mobile helseklinikker i delstaten Karen. Gjennom dette prosjektet mottar mennesker på flukt nødvendig helsehjelp og medisiner. Partners bidrar til helseopplysning og utdanning av helsearbeidere.

Samfunnsbygging i delstaten Kachin. Partners driver sammen med lokale samarbeidspartnere et prosjekt som bygger på det bibelske prinsippet om å elske sin neste. I flyktningeleirene bygges det et nettverk av frivillige som tar vare på de mest sårbare: barna, enkene og de syke.

Språksenteret SEED. Fremmedarbeidere fra Myanmar som kommer til Thailand kan få hjelp gjennom SEED-senteret i Chiang Mai. Her får de undervisning og støtte til å forstå rettighetene sine. Unge, frivillige fra ulike land, også Norge, underviser i engelsk. Kanskje kjenner du noen som kunne tenke seg å være frivillig og undervise på SEED senteret?

Tusen takk for at du er med oss i arbeidet!
Elise Jore, Daglig leder

GI HER!

BANK:

Gi din støtte på konto
1503 23 62483.

VIPPS:

10766 Partners Norge
Gi selvvalgt beløp.

KAN DET VÆRE NOE SOM ER VERRE ENN SULT?

ODDNY FURUNES GUMAER

Aldri før har så mange spurt meg om hvordan kontrastene oppleves. Midt i den travleste førjulstrid endte jeg opp på et sted som omtales som helvete på jord. Et sted der barn ville ha festet om de bare hadde fått den maten vi kaster, et sted der deres høyeste ønske er å kjenne seg varm når dagen blir til natt. Et sted der familier ser opp mot stjernehimmelen, ikke fordi den er vakker, men fordi de ikke har et tak på huset som en gang var hjemmet deres. Aleppo. Byen der man ikke hører lyden av fuglesang, men lyden av granater.

Jeg har alltid trodd at sult må være den verste følelsen. En tom mage kjennes verre enn frykt, savn, ensomhet eller håpløshet. Når sulten gnager som verst, blekner alle andre behov.

Da jeg var i Aleppo begynte jeg å lure på om det var noe som var verre en sult, nemlig kulde. Selv var jeg så kald at det hemmet meg i alt jeg gjorde. Glemte sult. Alt jeg kunne tenke på var hvordan jeg kunne få varmen i kroppen igjen. Jeg var godt kledd, likevel krøp kulden helt inn til mine innerste celler.

*"Hvorfor gjør du dette?" måtte jeg spørre.
"Jeg ønsker å hjelpe mennesker i nød, og om ikke jeg gjør det,
hvem skal da gjøre det?" var det enkle svaret hans.*

Jeg kunne ikke forestille meg hvordan det var å bo ute, uten noen som helst beskyttelse mot kulden og regnet, uten klær som isolerte og holdt fukten på avstand, uten et tak som holdt gulvet tørt. Jeg ønsket meg alle pengene i verden der jeg gikk mellom kalde mennesker som hadde fortvilelse skrevet over hele seg.

På grunn av dette ble jeg også fylt av entusiasme da jeg fikk besøke et verksted der ca 150 flyktninger, mange av dem enker, satt og sydde soveposer som skulle deles ut til de som frøs. "Vi bruker ekstra tykt materiale så de blir gode og varme, så dekker vi soveposene med vanntett stoff så de ikke blir våte selv om de ligger ute. Ikke nok med det, men vi syr også på en tynn madrass under soveposen. Det gjør den mer behagelig, og det er lett å ta med seg om de må flykte," fortalte M, som er daglig leder

ved verkstedet. Han var en mann med tæl, det var tydelig. Jeg forestilte meg at i en annen tid, og i en annen verden, kunne han ha vært en suksessrik forretningsmann. I stedet var han her, med flyktninger i en liten lagerbygning, ikke langt fra Aleppo. "Hvorfor gjør du dette?" måtte jeg spørre. "Jeg ønsker å hjelpe mennesker i nød, og om ikke jeg gjør det, hvem skal da gjøre det?" var det enkle svaret hans.

Jeg visste da at en av de beste investeringene Partners kunne gjøre i Aleppo var å betale for så mange soveposer som mulig. Gjennom dette kunne vi gi varme til de som fryser. I tillegg er vi med på å skape arbeidsplasser til flyktninger i en desperat situasjon.

Siden den gang har vi kjøpt 2000 soveposer. Jeg blir veldig glad av vissheten om at vi i alle fall har bidratt til at nettene, for mange, ikke blir fullt så kalde. Likevel håper jeg at vi snart kan komme lenger; At vi kan bidra til å gjenoppbygge landet, ikke bare lage soveposer. Det er min drøm og min lengsel.

#Partners200

Partners startet ved at ett enkeltmenneske ga 200 kroner for å hjelpe ett annet enkeltmenneske. Ditt bidrag vil gjøre det mulig for oss å nå mange mennesker. Vårt mål for 2017 er å øke antall nye givere som alle gir 200 kroner i måneden. Vil du være med?

Tre måter å bli fastgiver:

- 1) Fyll ut skjema for Avtalegiro og send det til Partners Norge, Postboks 58, 7634 Frosta
- 2) Sett opp et fast trekk i din nettbank til Partners gavekonto: 1503.23.62483
- 3) Gi med bankkort gjennom Pay Pal på vår hjemmeside: www.partnersnorge.no

VÆR EN ENDRINGSSKAPER DU OGSÅ!

Les mer i vedlagt brosjyre.

DET NYTTER!

42.306 mennesker mottok direkte nødhjelp i **ALEPPO**

54.743 mennesker mottok direkte nødhjelp i **MYANMAR**

I 2016 DELTE VI UT:

- 11.600 kilo ris
- 21.000 kilo mel
- 1.410 kilo matolje
- 505 kyllinger
- 80 tepper
- 3.300 kilo sukker
- 2.460 kilo melk
- 27.900 bokser hermetisert ost
- 23.250 tannbørster
- 23.250 såpestykker
- 27.900 pakker hummus
- 6000 presenninger
- andre mat- og hygieneartikler

I 2016 DELTE VI UT:

- 373.600 kilo ris til Rohingya
- 53.906 kilo ris i andre områder
- 500 pakker med mat
- 1.388 liter matolje
- 1.000 tepper
- 300 personer fikk takly
- 11 toaletter
- 14 brønner til drikkevann
- 100 matter
- 70 ovner til matlaging
- 2.180 kilo løk
- 636 kilo poteter
- andre mat- og hygieneartikler

VIPPS:
10766 Partners Norge
Gi kr. 200.
Merk med "Myanmar"
eller "Syria"

Tusen takk til deg som gir, slik at vi kan hjelpe mennesker i nød!

Din gave gjør at vi har mulighet til å hjelpe mennesker som er berørt av krig og konflikt. Behovene og nøden er stor, og vi vil så gjerne nå ut til mange flere. Vi håper du er med oss videre i arbeidet med nødhjelp og bistandsarbeid til enkeltmennesker!

(Tallene er hentet fra rapporter tilsendt fra Partners hovedkontor i Thailand)

Å LEVE UTEN RETTIGHETER

ELISE JORE OG JOHAN FOSSAN

Sittwe er en kystby vest i Myanmar. Her har to burmesiske folkegrupper og to religioner levd side om side i flere generasjoner. Rakhine og Rohingya - buddhisme og islam. Helt frem til 2012, da volden startet, som tolken vår sier. Han tilhører Rohingya-folket. Mindretallet. Muslimene.

Ujevne veier tar oss gjennom bråkete bytrafikk. Stadig ser vi åpne plasser i husrekkene, på steder hvor det engang stod et hjem eller en moske. På tomtene er det nå små gresstuser og noen trær som har vokst frem siden 2012. Jeg spør om det er en etnisk eller religiøs konflikt? Tolken vår ser uforstående på meg. Han har fått tilbud om å fortsette på universitetet om han konverterer til buddhismen.

Vi er observatører fra Partners. Vi skal møte den svakeste parten. De som ikke anerkjennes som flyktninger og derfor ikke får den hjelpen de trenger. Vi skal møte menneskene som er fordrevet fra sine hjem, og som nå er flyktninger bare få kilometer fra det som engang var deres trygge hverdag.

Veiene er støvete og humpete. Siden vi kjører så sakte, virker avstandene lengre enn de er. Vi passerer vaktposter, sperringer og militærrområder inngjerdet av piggetråd. Før var dette jordbruksområder og levebrødet til tusener av Rohingyaer. Nå har myndighetene overtatt og jorda ligger tørr og brakk. Rohingyabefolkningen er samlet i interneringsområder uten rettigheter. Spør du dem, svarer de at de blir behandlet som dyr og som søppel.

Vi vandrer gjennom leirene. Tolken forklarer. Flere menn følger oss på turen. De følger med det som skjer og hva som sies. Kvinnene er mer tilbakeholdne. Overalt er det nysgjerrige barn. De er forsiktige i begynnelsen, men blir "varmere i trøya" etterhvert. De fryder seg når vi viser interesse, og tull og tøys trenger ikke noe felles språk. Sang og bevegelser skaper kontakt.

Vi besøker flere ulike leirer. Lastebilene med forsyningene spinner opp støvet på veien foran oss. På hvert sted er ankomsten vår forberedt. Plaststoler er satt frem. Vannflasker står på bordet. Sterke rygger bærer 50 kg sekker med ris inn på lagre som er klargjort. Det er organisert og effektivt.

Vi fortsetter mot en Rohingya-landsby. Her bor det 350 familier. Landsbyen har vært deres bosted i generasjoner. De har dyrket sin egen mat og de har fisket på havet. Nå er landsbyen et fengsel. De er innesperret. Bare 40 av familiene har jord de disponerer som de kan dyrke mat på. Disse avlingene deler de så godt de kan med hverandre.

Sterke Rohingya-menn forteller om overgrep begått av mennesker fra nabolandsbyene. Sist gang det skjedde, var for bare noen dager siden. Til tross for arbeidsforbud, valgte to menn å dra til nabolandsbyen for å finne arbeid. De ble banket opp. Skadene var så store at de trengte medisinsk hjelp. For to uker siden dro en mann ned til sjøen for å fiske. Han ble stoppet, og kraftig slått og skadet. I samme tidsrom var en annen mann ute og gikk. Også han møtte med mennesker fra de omliggende landsbyene. Det førte til trusler, og etterhvert slag og tilslutt knivstikking.

Landsbyen har bygd en skole ved hjelp av egne midler. De har 258 barn i skolealder. Før hadde de to lærere. Nå har de ikke lenger penger til lønn, heller ikke til skolebøker og annet utstyr. Det absolutt største behovet er mat slik at de unngår sult og underernæring. Derest er behovet for helsehjelp.

Til venstre: Kvinner foran huset sitt, som de har begynt å ta materialer fra til matlaging og brensel.

Til høyre: Mann som kutter opp veggene sine til brensel.

Midt i byen finner vi det som siden 2012 har vært en ghetto med over 900 familier. Innbyggerne her er innesperret i en egen bydel. Vi har tillatelse fra politiet til å dra inn, og vekten åpner sperringen for oss og risforsyningene. Bydelen var tidligere et vanlig nabolag. Her bodde folk med sine butikker og sine virksomheter. De jobbet og gikk på skole. I dag er området avstengt og politibevoktet. Vi snakker med en tidligere huseier. Han rev huset og brukte materialene til ved som han solgte. I dag står bare tomta igjen. Selv leier han rom hos en nabo. Vi ser flere familier som har begynt å bruke veggene i huset sitt som materialer til ved for å lage mat og holde varmen. Flere hus mangler tak, og om et par måneder starter regntiden.

Partners bidrar til månedlige matforsyninger. 50 kg ris til hver familie. 1 liter matolje, løk og chili. Det føres nøye regnskap. For å få stempel og signatur, rekker de frem TWB-boken sin. "Tourists Without Borders". Tolken vår smiler lurt. Det er han som har kommet på navnet. "Det betyr Partners. Vi sier ikke navnet deres her."

Vi lover å fortsette å hjelpe. Uten din gave kunne vi ikke hjulpet i det hele tatt. Vi forteller om dere der hjemme i Norge som gir. Takknemligheten er stor. De sier de ber for oss hver dag.

FALMET OG FILLETE

AMBER DEROCHER

Tankene mine tok meg tilbake til hendelsene dagen i forveien. Vi hadde tatt en tur til Rohingya-leiren «ved enden», med et mål om å dele ut mat. Det kalles «ved enden» fordi det virkelig er det. For å komme fram til leiren kjørte vi forbi mange militære sjekkpunkter og fortsatte å kjøre langs den tørre, støvete veien helt til veien stoppet. Om vi hadde fortsatt, hadde vi bokstavelig talt endt opp i sjøen.

Folket som bodde her hadde blitt tvunget ut av sine hjem, bort fra sine jobber og sine liv i byen. Og i 2012 ble de plassert i disse leirene, glemt av verden. På toppen av det å miste alt, ble de også fratatt sine statsborgerskap, og nektes å være en del av befolkningen i Myanmar av regjeringen. Alt som disse menneskene hadde jobbet for, dedikert livet sitt til og funnet identitet i, ble revet bort. De er nå forlatte, isolerte og alene.

Jeg sto og så på at sekkene med ris og grønnsaker ble lesset av lastebilen (nei, jeg løftet ikke... og ja, jeg skulle ønske at jeg kunne si at jeg gjorde det, men hver sekk veide mer enn min egen vekt, og jeg falt nesten over ende når jeg prøvde). Vi fikk høre historier fra kvinner og barn som lever i akkurat denne leiren. Hver og en var dypt takknemlig for den regelmessige utleveringen av ris og grønnsaker, mat som har hjulpet dem med å fortsette å leve til tross for deres nåværende situasjon.

Selv om hver eneste historie var verdifull og hjerteskjærende unik, er det spesielt en gammel kvinnes ansikt som selv nå, mange uker etterpå, dukker opp hver gang jeg lukker øynene.

De rynkede linjene i ansiktet hennes viser mange år med hardt arbeid, sammen med øyeblikk av glede, kjærlighet, sorg og ekstrem smerte. Da hun fikk spørsmålet om hva hun ville at verden skulle vite, virket det som at noe inni henne brøt sammen, og dager, måneder og kanskje år med følelser rant fra øynene hennes, mens kroppen hennes skalv. Hennes næringsfattige kropp syntes å krympe når hun tok et dypt åndedrag. Hun så meg i øynene og fortalte at hun sultet, at hun er syk og ikke får medisinsk hjelp. Mest av alt lengter hun etter at verden skal få øynene opp, og hjelpe Rohingya-befolkningen med å få tilbake deres identitet.

Etter at samtalen var slutt, takket vi hverandre og tørket tårene som rant nedover de svette, skitne ansiktene våre og vi gikk ut i den trykkende varmen fra solen. Mens jeg så på at enda et intervju ble filmet utenfor, piplet svetten fra pannen og nedover de allerede gjennomvåte klærne mine. Jeg brydde meg ikke, selv om det var uutholdelig varmt. Spørsmål ble spurt og besvart, men jeg hørte ikke et eneste ord som ble sagt. Jeg ikke klarte å ta avstand fra ordene jeg nettopp hadde hørt av en modig, knust kvinne.

Etter en liten stund, fikk jeg øye på en kjent liten skikkelse som haltet mot meg. Hun bar en stol i den ene hånden, en falmet og fillete paraply i den andre. Når hun kom bort til der jeg sto satte hun stolen ned på gresset bak meg, og hun smilte og gestikulerte at jeg skulle sitte. I et øyeblikk ble jeg ukomfortabel med å godta en sitteplass fra en skrøpelig, gammel kvinne, når jeg som ung og sterk er fullstendig i stand til å stå selv.

Jeg innså at denne kvinnen, som har fått hjertet sitt tråkket på, sin identitet dratt gjennom gjørmen og blitt spyttet på og sin menneskelighet bokstavelig talt revet fra henne, tilbød det eneste av de få tingene hun hadde igjen å tilby. Så jeg satte meg. Med skjelvende fingre åpnet hun paraplyen, knelte på bakken ved siden av meg og holdt den over meg i et forsøk på å beskytte meg fra solen. Der og da møttes blikkene våre. Jeg skulle ønske jeg hadde ord til å beskrive det neste øyeblikket, men uansett hvor mange ganger jeg har prøvd å gjenfortelle det vakre som fulgte, kommer ordene til kort eller blir for klisjéfylte. Når jeg reflekterer over øyeblikket vi delte, føler jeg at hun gav meg et glimt av hennes vise, generøse, bevarende sjel, og at hun samtidig kikket dypt inn i min.

Ikke et ord ble sagt mellom oss, men det føltes som at jeg ble gitt få dyrebare øyeblikk for å virkelig få sett hennes vakre, slitne sjel. Ikke som en del av en undertrykt folkegruppe, men som noens kone, som en bestemor, en kvinne som så desperat ønsker å leve sitt liv i en verden der folk blir behandlet med respekt og verdighet. Som en person som fortsetter å gå til tross for utrolige sjanser. Som et individ som har utviklet en sånn styrke, at hun ikke er redd for å blottlegge den smerten, angsten og skaden hun bærer. Som en utrolig sjenerøs kvinne som er villig til å ofre sin egen komfort for å kunne tilby beskyttelse og skygge til en fremmed.

Det var i det vakre øyeblikket jeg begynte å tenke på betydningen av paraplyen som vi nå sammen holdt over hodene våre. Jeg har hørt at symbolikken til en paraply ofte vil si identitet, ly, beskyttelse, skygge, makt og verdighet. Alle disse tingene som har kommet så lett til meg i livet. Alt som jeg tar for gitt hver eneste dag har blitt brutalt revet vekk fra denne kvinnen, og resten av Rohingya-befolkningen.

Det var i det øyeblikket jeg begynte å tenke på at med hjelpen til så mange fantastisk sjenerøse mennesker omkring hele verden, er Partners i stand til å stå sammen med Rohingya-befolkningen og vise dem at de ikke er glemt. Partners er i stand til å tilby en "paraply" til et folk som er så ubegripelig undertrykte, et folk som føler seg glemt i denne verden. Partners er i stand til å tilby en paraply med beskyttelse, ly og skygge. En med makt og verdighet. Og alle disse tingene forankret i den gjennomgripende kjærligheten til Jesus – en identitet som aldri, aldri kan bli revet fra en.

FORDREVET... ...IGJEN

DOUG GIBBONS

I desember 2016 hørte Ja Mai bombene falle igjen. I en uke kunne hun høre harde kamper på en høyde ikke langt unna leiren til de internt fordrevne menneskene, leiren som hadde blitt hennes hjem når hun først ble drevet på flukt for fem år siden. Militæret i Myanmar angrep ved hjelp av fly og store bomber for å fjerne all motstand fra folket av Kachin-staten. Denne gangen var ikke folket i Kachin-staten i stand til å kjempe imot.

Den 27. desember 2016 deltok Ja Mai på en tilstelning i kirken når den første bomben smalt. Nå var de så vant til lyden av bomber at de ikke tenkte så mye over det. Så smalt den andre bomben veldig nær leiren og alle sammen løp i panikk. Militæret i Myanmar hadde angrepet en nærliggende utpost for Kachin-folket, og begynte å kaste granater ned mot leiren. Ja Mai løp tilbake til huset sitt med babyen på ryggen. En granat hadde eksplodert nært hjemmet hennes og hun var livredd. Hun tumlet med nøkkelen mot låsen og hånden hennes skalv så mye at hun ikke fikk nøkkelen inni. Til slutt fikk hun åpnet døren og rev med seg bagen hun hadde pakket i tilfelle hun en gang måtte flykte igjen. I bagen var det pakket ned klær til babyen og noen få, viktige ting.

Hun flyktet sammen med alle de andre langs veien med babyen på ryggen og en liten bag med eiendeler. De gjemte seg langs veien, og våget så vidt å bruke lommelyktene i frykt for at de skulle bli sett av soldatene. Ja Mai gikk bøyd med babyen på ryggen, men hun innså at om de ble truffet av en bombe ville babyen være utsatt. I stedet holdt hun babyen foran seg og brukte kroppen sin som beskyttelse. Hennes eneste tanke var å beskytte barnet sitt. De ble ved veien over natten i håp om at de skulle være trygge.

Ja Mai innså at hun ikke kunne bli værende i jungelen med det lille barnet. Det var vinter i Kachin-staten og temperaturene kunne synke ned til minus. Hun klarte å komme seg over grensen til Kina hvor hun fikk bo hos en venn. Resten av folket fra hennes leir var ikke like heldige. De krysset grensen til Kina, men ble sendt tilbake til Myanmar. Her tilbragte de flere uke i påvente av å finne et trygt sted hvor de kunne bo.

Til slutt ble elever fra leiren plassert på en internatskole i Thailand. Ja Mai var lærer og ble spurt om å flytte i nærheten av skolen. Det var her vi møtte henne. Mens hun delte historien med oss virket hun sterk, men idet hun var ferdig begynte hun å gråte stille. Vi ba for henne og hennes sønn, og gav dem varme luer og sokker strikket blant annet av Partnersvenner i Norge. Noen dager senere dro Partners til de stedene hvor mange interne flyktninger var ankommet. Her ble det delt ut 5.000 kg ris og i tillegg grønnsaker og kjøtt til de 2.500 menneskene som oppholdt seg i området.

Det knuser hjertet mitt å se en baby, bare noen få måneder yngre enn min egen, vokse opp på en plass hvor det ikke finnes sikkerhet og så mange grunnleggende behov ikke blir dekket. Det var et privilegium å møte Ja Mai og hennes sønn, for å be med dem og hjelpe henne. **Vi hjelper henne på dine vegne. Når vi gjør dette sammen, gir vi håp og kjærlighet til mennesker på flukt. De vet at noen bryr seg. Takk for din generøsitet!**

HAR DU LYST Å ARRANGERE EN PARTNERSKVELD?

Partners vil gjerne møte nye mennesker og fortelle om arbeidet vi gjør i de ulike delstatene i Myanmar, og blant syriske flyktninger i Irak, Libanon og Syria. Kanskje du som Partnersvenn har lyst å få besøk, slik at flere av dine venner, naboer og familie kan få lære mer om situasjonen til disse menneskene?

Å arrangere en Partnerskveld er egentlig ganske enkelt, og det er morsomt å gjøre det sammen med venner! Her har vi beskrevet litt hva du kan gjøre, og hva Partners kan gjøre. Vi i Partners hjelper deg gjerne med tips og råd - ta kontakt på info@partnersnorge.no.

OPPSKRIFT PARTNERSKVELD

Oppgaver for stedlig arrangør:

1. Ta kontakt med Partners for å bestemme dato og lignende
2. Ordne med et lokale (gjerning gratis hvis mulig), eller inviter alle hjem til deg selv
3. Be venner og bekjente om å bake og/eller ta med en kaffekanne til gratis servering
4. Spør noen om å synge ett par sanger (eks. kor eller ungdommer)
5. Inviter venner og bekjente igjennom tekstmeldinger og facebook (eventuelt be Partners om å opprette facebook-arrangement)
6. Ordne med en møteleder

Tips: Ikke legg opp til for mye program, gi god tid til kaffepraten

Hvis du også har lyst å arrangere innsamling av penger, utlodning av for eksempel hjemmestrikkede produkter eller lignende, så er det veldig hyggelig!

Oppgaver Partners kan bidra med:

1. Sende noen som kan fortelle om arbeidet og vise fram bilder og film
2. Planlegge aktiviteter som fører til innsamling av penger (salg av Partnersvarer, utlodning med for eksempel Partnersvarer som premier, eller samle inn en gave til Partners)
3. Ta med rollup, informasjonsmateriell og lignende
4. Sende invitasjon til Partnersvenner i området

FREMMEARBEIDERNE I MAE SOT

ELISE JORE OG AUGUSTA PETERSEN

Vi tar en pause under det svalende bambustaket. Bak oss ligger en brunsvidd agurkåker. Sesongen er over. Mannen som bor under bambustaket, kom fra landsbyen sin i Myanmar til Thailand for å få et bedre liv. Han har bosatt seg utenfor området hvor resten av fremmedarbeiderne oppholder seg. Det er dit vi er på vei. Lily på 5, mamma Camilla og bestemor Augusta og bestefar Trond fortsetter langs stien. Mellom trærne skimtes bambushyttene.

Det bor omkring 30 familier her. De er fremmedarbeidere fra Myanmar. Mennesker kommer hit for å finne arbeid. De får det ikke bra, men de får det bedre. Dagslønnen på omkring 70 kroner er ikke nok til å forsørge familien, men det er heller ikke de omkring 40 kronene de kunne tjent i hjemlandet.

Pranee er en kvinne midt i 40-årene. Hun oppsøker disse familiene. De tilbringer tid sammen, og hun ser behovene deres. En sekk med ris, legehjelp eller medisiner, en genser til et barn eller sko på beina. Hun hjelper dem å forstå – fordi mange forstår ikke og de er redde. De mangler rettigheter. Mange kan ikke lese og skrive.

Ei 19 år gammel jente sitter på bambusgulvet. Hun er gravid i 7. måned. Pranee fikk høre om henne for ikke så lenge siden. Hun skal få sin første legesjekk. Pranee ordner også synstester. Med enkle midler og briller som er donert fra hele verden, reiser hun rundt med teamet sitt og hjelper mennesker å se klart igjen. Er problemene større, så kjenner hun en øyelege som kan hjelpe.

I hjørnet sitter ei jente og observere alt som skjer. Hun jobber i den brunsvidd agurkåkeren. Hva med skole? Nei, hun ligger så langt etter alle de andre. Hun kan ikke lese og skrive. Derfor vil hun ikke gå på skolen. Dessuten trenger familien pengene. Pranee smiler og snakker. Hun vet hvor disse menneskene kommer fra. Hun vet hva de trenger av materielle ting, men også hva de trenger av undervisning og endring. Det er en prosess, det tar tid. Jeg vet at Pranee ser denne 14 årigen. Hun vet hva som skal til.

Da vi forlater Mae Sot sitter vi igjen med mange sterke inntrykk. Det har vært tre dager fulle av møter med mennesker. Mennesker som får hjelp fordi du støtter dette arbeidet. Øyeblikkene er fanget på film. Dette blir til en fotoutstilling på Levanger i sommer. Du må komme og se!

PÅ FREMMED JORD

CAMILLA HEGGELUND

Jeg ante ikke hva jeg gikk til. Alt jeg visste var at det ville bli annerledes. Nytt. Spennende. Og det ble spennende. Jeg kom til Chiang Mai tidlig på morgenen en dag i begynnelsen av januar. En bølge av hete slo over meg idet jeg trasket ut av flyplassen og ut i solen. Jeg begynner å få en viss forståelse for alle de bleike nordmennene som fyller badestrendene i Thailand på vinterhalvåret. Underernærte som vi er på sol, lys og varme – det er svært sannsynlig at jeg kommer til å være en av de en gang, men ikke denne gangen. Denne gangen var jeg her av helt andre grunner.

Myanmar er inndelt i syv stater og syv regioner. Kachin ligger helt nord, på grensen til Kina, og her har det vært pågående konflikt siden 2011. Tall fra UNHCR viser at det er omkring 120 000 internt fordrevne som bor i leirer rundt omkring i området. Dette er et direkte resultat av den voldelige konflikten mellom regjeringshæren (Tatmadaw) og KIA (Kachin Independence Army). Jeg dro hit fordi jeg ønsket å lære mer om denne konflikten, og snakke med de som bor her om hva de har opplevd de siste fem årene. Det fikk jeg.

Aldri før har jeg møtt en kultur som er så gjennomsyret av generøsitet og gjestfrihet. Opplevelsen var mildt sagt ydmykende. Særlig ydmykende var det å møte de internt fordrevne i leirene rundt omkring. Den første leiren jeg besøkte lå omkranset rundt en tradisjonell baptistkirke. Det var ettermiddag, og det hadde begynt å mørkne. Tolken min forklarte at det er KBC (Kachin Baptist Community), i samarbeid med KIO (Kachin Independence Organization) som organiserer mottak og tar seg av de internt fordrevne. I leirene møtte jeg mange mennesker som var villige til å fortelle, og ivrige etter å være med i samtalen.

”Hvis dere kunne ønske dere én ting - hva som helst - hva ville det være?” spurte jeg nysgjerrig. ”Fred,” svarte han, en middelaldrende mann som hadde bodd i leiren siden krigen brøt ut for fem år siden. **”Fred, sånn at vi kan dra hjem.”** Det gikk opp for meg at denne mannen mest sannsynlig ikke lenger har noe hjem å dra tilbake til. Urettferdigheten skaket meg på innsiden.

En av de andre mennene som gikk sammen med oss, deltok også i samtalen. ”Én god ting har kommet ut av denne fryktelige situasjonen som vi er i. At vi blir samlet, alle fra forskjellige landsbyer rundt omkring, og vi får dele troen [på Jesus] og lære mer om hva som skjer i verden. **Det er det ene gode som kommer ut av dette, at vi blir samlet.** Og at vi får muligheten til å møte sånne som deg, som kommer og besøker oss, som vil høre vår historie. Det er jeg så takknemlig for.”

Jeg visste ikke hva jeg skulle si, så jeg lot han bare fortsette: ”Vi er så takknemlig for at du, som kommer fra et sånt fint land, kommer hit for å besøke oss i denne skitne leiren, og er interessert i å høre på oss fortelle om våre liv. Det gir oss håp. Og vi vet at dere i Europa har masse problemer nå, med flyktninger som kommer fra Syria og andre land, og vi vil at dere skal vite at vi ber for dere.” Jeg visste fortsatt ikke hva jeg skulle si, så jeg bare takket så godt jeg kunne mens jeg prøvde å fordøye det som var blitt sagt.

Jeg kunne fortalt mye om den politiske situasjonen i Myanmar, de sosiale utfordringene, og de etniske konfliktene, men det aller viktigste jeg lærte på denne reisen handler om de helt enkle, mellom-menneskelige ting. For om vi kommer fra jungelen i Myanmar eller Oslos hippeste strøk, så er vi alle mennesker. Vi er de samme overalt. Vi trenger hverandre.

Du må ikke tro du ikke har noe å gi. Ditt blotte nærvær kan være nok til å gi håp til et annet menneske. Et varmt smil, noen gode ord, ren høflighet – det kan gjøre en verden av forskjell. Jeg innser at det vi ofte anser som lite, kan bety uendelig mye. **Ingen kan gjøre alt, men alle kan gjøre litt.** Litt kan fort bli mye, når det havner der det trengs.

 PARTNERS

Utgiver: Partners Norge

Visjon: Frie, fullverdige liv for barna som er ofre for krig og undertrykkelse

Informasjon: For gratis abonnement på Partners bladet, e-postoppdateringer eller for informasjon om hvordan du kan engasjere deg, ta kontakt med oss.

Partners er en ideell organisasjon registrert i USA, Canada, Storbritannia, Australia, Norge, New Zealand og Thailand.

NORGE

Partners Norge
Postboks 58, 7634 Frosta
E-post: info@partnersnorge.no
www.partnersnorge.no
Organisasjonsnummer: 984 858 973
Kontonummer: 1503 23 62483

USA

Partners Relief &
Development
PO Box 2066
Redlands, CA 92373, USA
Tlf.: 909 748 5810
info@partnersworld.org
www.partnersworld.org

STORBRITANNIA

Partners UK
PO Box 557
Mexborough S63 3EN
United Kingdom
Tlf.: +44 (0)1709 578904
info@partnersworld.org.uk
www.partnersworld.org.uk

CANADA

Partners Canada
33130 Springbank Road
Calgary, Alberta T3Z 2L9
Canada
Tlf.: 403 538 2870
info@partnersworld.ca
www.partnersworld.ca

AUSTRALIA

Partners Australia
PO Box 13, Alstonville
NSW 2477, Australia
Tlf.: +61 266 285 387
info@partnersworld.org.au
www.partnersworld.org.au

© **Partners Relief & Development**

Tillatelse til å kopiere materialet i dette bladet kan fåes ved å kontakte info@partnersnorge.no